Tolvis J. 1868/2
154

KAPOCS

A SOPRONI ÖREGDIÁKOK EGYESÜLETÉNEK LAPJA

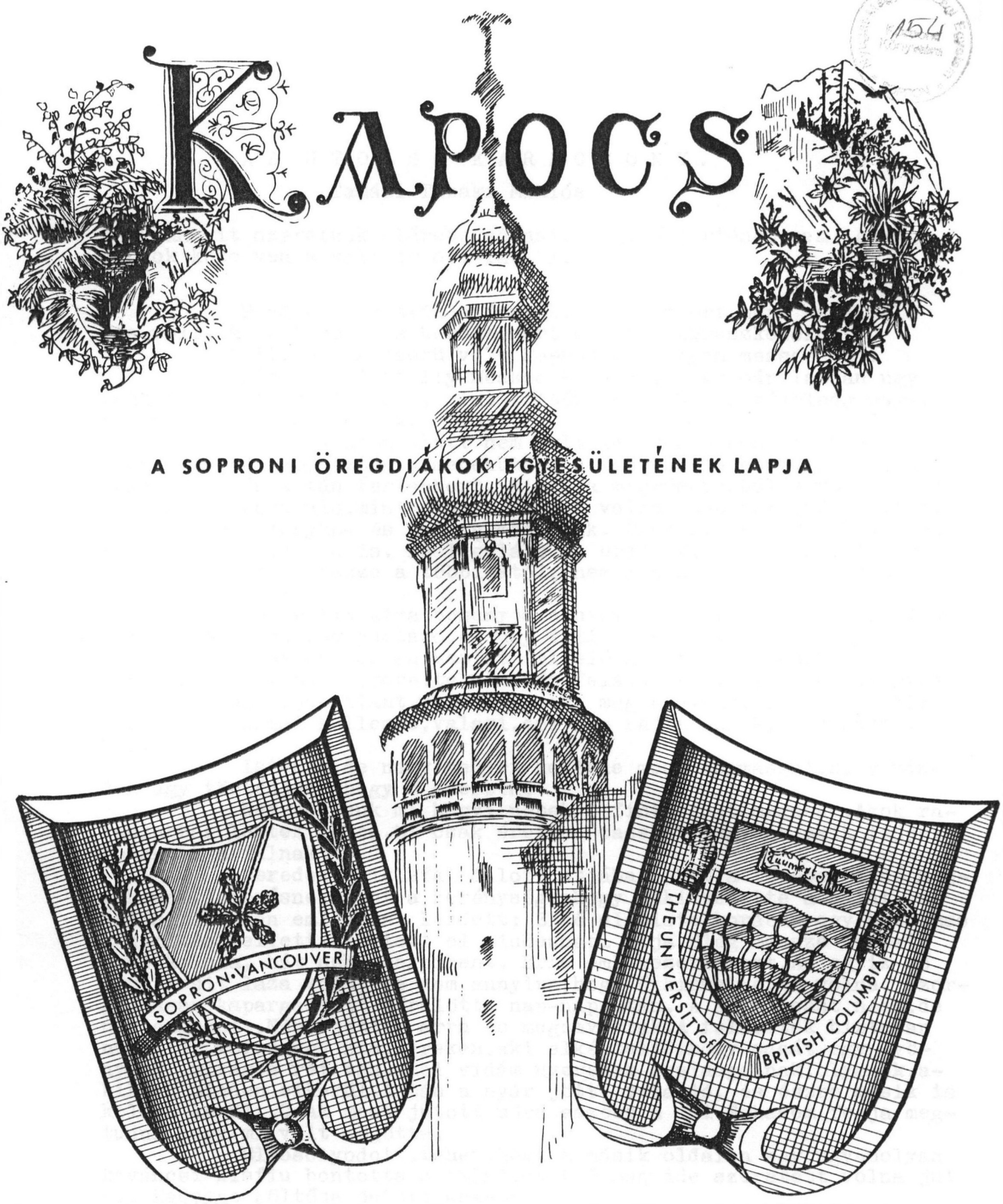

A Z U T O L S Ó K A R Á C S O N Y.

Tamási Tabaki Miklós

Csak annyit szeretnék előrebocsátani, hogy a történet nem igaz, de sok köze van a valósághoz.-Tabaki.

Mindig vonzották a fenyők, talán azért,mert az Alföld fia volt. Mikor Sopronba került,járt először kapaszkodókon.

Milyen nagyszerü volt Sopron és milyen messze van!

Pár hét alatt ily messze kerülni, hogy már lassan ugy gondol az ott történtekre, mint történelemre.Nem a távolság nagy, hanem a valószinütlenség.

A forradalom alatt nem volt idő gondolkozni: az a pár lázas szabad nap, aztán a menekülés, a táborok tehetetlen tétlensége . . . és aztán Ferienhort. Micsoda megkönnyebbülés volt ez az osztrák diáknyaraló,mintha hazajöttünk volna. Még nem tudjuk miért jöttünk,hová megyünk és meddig maradunk. Örök emberi kérdések ezek még nyugalom idején is. De legalább az erdőt visszakaptuk! Az ember itt elmehet messze a többiektől, nem mintha nem szeretné őket, de emlékeztetik...

Egy pillanatra behunyja a szemét,beszivja a fenyők illatát: ismerős és megnyugtató,és ugy érzi,otthon van.

Nehezen,lassan kaptat felfelé a gerincen.Sohasem volt hegymászó,de mindég szerette a nehéz feladatokat.Ugy érezte,hogyha ö elér valami szokatlant,valami igazán meglepetésszerüt,akkor történni fog valami kellemes,valami,ami nem rajta mulik,de megadatik neki.

Istenem,de nagy hegyet kellene most megmászni,hogy minden ugy történjen,ahogy ő szeretné!

Nem vagyunk mi hegyi népek - fintorgott magában.Azok ravaszabbak lettek volna.Mi csak éretlen tacskók vagyunk,akik fejjel rohannak a falnak.

Meredek sziklafal állott utjába.Leült a tövébe kissé megpihenni.Ismerősnek tünt a keménység,ahogy neki vetette a hátát... Aztán hirtelen emlékezni kezdett: Első elemista korában egy hatalmas kőkerités mellett vezetett el mindennapi utja.Elég messze kellett bandukolnia, hát néha megpihent. Erre emlékezett most.Az egyik kő egy kicsit laza volt, de nem annyira,hogy ő kiemelhette volna. Szorgalmasan kapargászott körülötte nap-nap után. A kő moccant néha,de nem engedett.Néha jöttek arra és megzavarták.A felnőttek biztosan nevettek volna egy kisgyereken,aki elképzelte,hogy odaát egy gyönyörü, virágos rét van,ahol vidám gyerekek szaladgálnak,olyanok,akiknek minden sikerül.Aztán a nyár jött, vakáció, és őszre másik iskolába került.Csak most jutott ujra eszébe a fal.Sohasem fogja megtudni,hogy mi volt mögötte.

Elmosolyodott.Lehet,hogy a másik oldalon egy ugyanolyan kiváncsi kisfiu bontotta a falat,mert ő meg ide szeretett volna jutni. Kedvenc költője jutott eszébe:

"Hunyt szemmel bérceken futunk,
s mindig csodára vágy szivünk.
A legjobb,amit nem tudunk,
A legszebb,amit nem hiszünk."

Hát ő most kinyithatja a szemét.Óriásit lépett.Végeredményben a fal másik oldalán van. Vajjon csalódni fog?

Felállt, megropogtatta fiatal izmait és fölfelé nézett,mint a légtornászok,mielőtt megkezdik mutatványukat.

Akkor látta meg.Ott ringatta a könnyü szél a sziklafal tetején,egy repedésben.Kései,kék, őszi virág volt.Ugyanaz,amit otthon látott oly sokszor képen.Anyjának volt egy öreg német Almanachja,amit nagyon szeretett.Annak volt ez a virág az első oldalán.Most itt van eredetiben.Hirtelen gondolata támadt.Ha hazaküldené levélben lepréselve Karácsonyra ?! Hogy örülne szegény anyja neki.Hiszen eddig hirt is alig kapott róla.Sirni fog,ha rágondol az ő virágszedő fiára,de nagyon boldog lesz.

Lassan, gondosan kereste,hogy hol a legkönnyebb az ut. Hát legkönnyebb ut nem volt.De voltak apró repedések, párkányok,silány cserjék,melyek valahogy odaragadtak a falhoz, volt az akarat,mely elhozta idáig, és az érzés, hogy nemsokára Karácsony lesz, és Karácsonykor adni kell valamit.

Az egész nem volt több,mint harminc méter,de nagyon lassan ment.Fönt már kigyultak az ég gyertyái és igencsak ovatoskodni kellett minden mozdulattal,hiszen már kétszer megcsuszott.Meg is ijedt kissé és lapult a kőhöz,de aztán elszégyelte magát.

A forradalom alatt kocsikisérőként járt Pesten.Fiatal gyerekeket látott utca-tüzben.Nem lapult egy se. Ugy rohantak a tankok ellen,mint uj Pál-utcai Fiuk.Hát nekiveselkedett ujra ő is. A vacsora már ugyis kihült,majd holnap duplán reggelizik,és talán,ki tudja,ha neki sikerül,akkor mindnyájunknak sikerülhet még. Mindég hitt ebben a kettősségben,bár nem volt különösebben vallásos.Templomba járt,mert Sopronban még a párttagok is jártak.Olyan város volt.

A fenyők csendesen susogtak és biztatták:Feljebb,feljebb! Mi is igy nőttünk óriássá.

Egy óra erőlködés után már-már szinte elérte.Ilyen volt a karácsonyfa gyermekkorában.Eleinte könnyü volt,de pár nap után pipiskedni kellett,mert elfogytak a cukrok az alacsony ágakról.Apját kérdezte: -Mikor növök meg annyira,hogy a tetejét is elérjem?

-A csucsra csak azok jutnak el,akik örökké élnek.

Akkor furcsának tünt a válasz.Most már tudja,hogy az angyalarcra célzott,mely csillag helyett a fa csucsán állt...Hmm,könnyü az angyaloknak.Az embernek azért nincsen szárnya,hogy megtanuljon küzdeni - olvasta valahol....De most már ott van.Csak még egy rugaszkodás....És akkor meglazult egy kis perem a lába alatt.A szivárgó viz alámosta az évek során és meglazult.

A kiáltást és robajt nem hallotta senki.Néha nemzetekre sem figyel fel a világ.

Mikor magához tért, ott feküdt a fal tövében,ahol oly sokat üldögélt gyermekkorában.Igen,éppen az a fal volt.Valaki már azt a bizonyos követ is elvette,az ő követ, és a nyiláson át nagy fényesség áradt: Hát mégis csak jól hitte,valami szép vár ránk a másik oldalon!

Mozdult volna,de nem tudott.Még azt sem látta,hogy kinyilt, véres tenyerében ott a kék virág.Fönn a fenyők lassan forogni kezdtek és rájuk ültek a csillagok.Gyertyás karácsonyfák zsongtak körülötte.Magasak,óriásiak.A tetejük az égbe ért,ahol már az angyalok ülnek.És az angyalok nézték a mozdulatlan magyar fiut kezében a kék virággal,aki már nem akart semmit.Vajjon tudta-e,hogy örökké fog élni?

□ □ □ □

GONDOLATOK 1968 OKTOBER 23.-án . . . . . .

A muló évek sorozatában fokozatosan elhomályosulna 1956. Október 23.-ának jelentősége, ha nem tartanánk ébren emlékezetünkben és szivünkben annak emlékét.

A magyar szabadságharc nem hanyatlott le 1956-ban. Az orosz csapatok letiporták ugyan a forradalom materiális erőit, de nem győzték le az emberek szabadság utáni vágyát. A magyar szabadságharc világszerte példa lett a szabadságszerető kis népek számára, függetlenül világnézetüktől és államaik társadalmi formájától. A szabadság parázsa izzik a hamu alatt mindenütt, ahol idegen erők politikailag, gazdaságilag és társadalmilag elnyomják az embereket. A kis népek ösztönös vágya feltartóztathatatlanul tör utat az emberi jogok érvényesitéséért és biztositásáért, miközben Amerika és a Szovjet Unió, a két világhatalom, látszólagosan osztozni akarnak a világon - földön, világürben és hova-tovább az idegen égitesteken. A versengés kegyetlen és embertelen, távol minden Bibliai gondolattól. A harcban senki más nem veszthet, csak az elárult kis népek, melyek lassu felőrlődését senki nem veszi észre, csak a világ lelkiismeretét tetemre hivó utód nemzedékek.

Tizenkét évet töltöttünk komunista uralom alatt, ugyanannyit éltünk át itt Nyugaton és összesen csak valamivel kevesebbet, mint egy negyedszázad. Ez az idő elég alkalmat adott a két ellentétes világnézet és társadalmi rendszer tanulmányozására és egyben talán jogot is, hogy véleményt mondhassunk róluk.

Nem kétséges, hogy a nyugati demokratikus rendszerek felépitése és az abból eredő életforma összehasonlithatatlan előnyöket biztosit polgárainak a komunizmus socializált rendszerével szemben. A nyugati féltekén élni valóban öröm annak, akinek rendezett életkörülményei vannak.

A biológiai és technikai tudományok csodálatos és korlátlan fejlődése jóformán mindennap uj meglepetéseket tár fel számunkra ezen a féltekén. Itt nincsen titok és örökös félelem a bujkáló ellenség romboló kezétől, mint a Szovjet és csatlósai örökösen gyanakvó államgépezetében.

Mi az 1956-os magyar forradalom örökösei mindenesetre nem elégedhetünk meg ezzel az Amerika felé döntően positiv összehasonlitással. Észre kell vennünk, hogy bár életformában és a gazdasági, társadalmi rendszer felépitésében nagy külömbségek vannak a demokráciák javára a kommunizmussal szemben, a két rendszer irányitóinak vannak azonos elgondolásai vagy legalábbis párhuzamos elképzelései az emberiség jövendő kialakulásáról.

Amerika irányitói a nagy számok törvényében látják az emberiség további fejlődésének lehetőségét. A fejlett technikai eszközök alkalmazása - atomenergia, computer, radión, televisión és sateliteken való hirközlés - teljhatalmu uralmat biztosit a tömegek irányitásában. Egy kézbe veszik és azonos elvek szerint irányitják a sok milliós számban megjelenő sajtó orgánumokat; egységesitik a TV müsorokat és behatolnak vele a legbensőbb magán életbe alakitva

gondolatainkat,életmódunkat és erkölcsünket; tervszerüen egyszerüsitik és nivótlanitják a müvészetet - szépmüvészetet,zenét - hogy mindenki számára könnyen és egyformán befogadható legyen; tökéletesitik a testet uj szivvel,uj vesével és majd uj aggyal is, anélkül hogy számitásba vennék az ember legdrágább kincsét a - lelket. Mindez oda fog talán vezetni, hogy lassan elveszitjük egyéni életünk jelentőségét - azonositjuk gondolatainkat és egyformán cselekszünk mindenben, mint az ösztönös életü hangyák vagy méhek.

A komunista országok, élen a Szovjet Únióval, a népakarat köntösébe bujtatott pártdiktatura zászlóvivői. Milliók egyért, száz milliók az egy pártért. A komunizmus imperialista értelmezésü, utópikus ideológiája, megtéveszti emberek millióit és miközben ezek a párt apostolaivá válnak, elvesztik egyéniségük változatos jellegét, szivüket éltető szabadságvágyukat és a nagy moloch akaratnélküli részecskéivé válnak.

Mindkét rendszer Madách megálmodott falanksteréhez vezethet. Pedig az egyéni változatosság Istentől kapott természetes tulajdonsága minden élőlénynek,mely az elmult évezredek evolueiója alatt, oly szinessé és értékessé tette az ember életét tudományban, müvészetben és a mindennapi életben egyaránt,kifejlesztve egy tisztult hajlamot az erkölcs és vallás felé,megalapozva az ember magasabbrendüségében való hitét.

Akarva nem akarva Nyugat karöltve halad Kelettel ebben az uj ember-tipus kiformálásban. És amig százezrek véreznek a szabadságért,eszmékért és harcolnak kis népeik fennmaradásáért,korrupt milliomosok ölelkeznek nyugati mintára simára pallérozott párt korifeusokkal hol Washingtonban,hol Moszkvában. Közben a kommunisták ideológiájuk kicsorbult fegyvereit próbálják ujra élesiteni hősi kis népek, nélkülözéseken kicserzett bőrén és fiatal amerikai katonák kiontott tiszta vérén gazdagodnak pénzre és hatalomra éhes politikusok és üzletemberek szerte a világban.

1956. Október 23.-án nem értettük,miért kellett elbukni. Azóta világosan látjuk. Példák bizonyitják látásunk tisztaságát Tibetben,Berlinben,Csehországban és Biafrában és még sok más helyén földgolyónknak.Ma megértjük, miért bánt velünk kegyetlenül Kelet és miért nézett felénk mostohaként Nyugat. Az uj világ vajudó kialakulásában mi csak parányi pont vagyunk, gyenge és ellentétes összetevője egy hatalmas világmozgató erőnek.

Mindannak dacára,ami a fentebbi realitás sötéten látásából következne, hitünk törhetetlen az emberiség -emberhez méltó- jövőjének kialakulásában és az igaz erők győzelmében. Bizalmunk pedig szilárd kis nemzetünk és növekvő fiataljaink erejében,melyre mi öregek ma jobban számitunk,mint nemzedékek bármikor tették zivataros történelmünk folyamán.

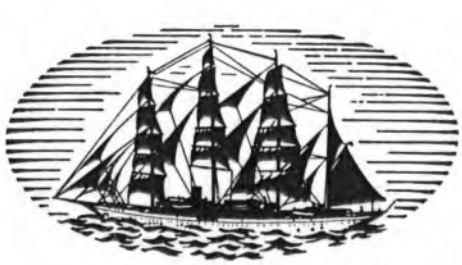

ÉNEK BRITISH COLUMBIÁRÓL.

R.S.Salmon,angol költő verse.Forditotta Witt Lajos

Imával kérlek Istenem,segits nekem,
Ezen földről méltó éneket zengenem.
Nem háboruságról vagy átkos viszályról,
Dolgokról,az élet szebbik oldaláról.

Ugy, amint a müvész serény ecsetjével,
Pacsirta és rigó zengő énekével.
Számos hegyi patak ringatón csörgedez,
Festői szép a táj,bárhová tekintesz.

Pisztráng villanása légy után szökelve,
Arany-sas szárnyalás égbolton keringve.
Erdőn a szelid őz hüsölést keresve,
Hegyi mocsár-vizbe loccsanva megyen be.

Erdőhatár felett,sziklán hegyi kecske,
Wapiti iramlik kecsesen ügetve.
Az őserdő mélye a medvéket rejti.
S mind ez az életet szebbé jobbá teszi.

Lengedező nyári szellő sóhajtása,
Erdők,rétek,lápok és tavak varázsa,
Magas hegyek égbenyuló csupasz bérce,
A vadonbeli csendes magány érzése.

Sziklás partok között vizhullám bukása,
Rohanó vizesés morajló zugása.
Estéli csöndesség és a szép táj maga,
Holdfényes homokot lágy hullám csókolja.

Puha röptü bagoly napszaka az éjjel.
Erdei szalonka csapongó röptével,
Aranygömbnek tünő telihold képe,
Közelgő tavasz és őszidő sejtése.

Szivárvány boltive,déli ég kéksége,
Süvítve levágó sólyom repülése.
Róka és farkas,avarlakó kis egér,
Napsugarat átszürő fátyol-felhős ég.

Vadludak serege dél-irányba szállva,
Kis madár szájtátva ahogy anyját várja.
Ember ki mosolyog,ha néha baj is akad
Gyermek kinek ajkáról vidám dal fakad.

Körül az őrtálló ormok meredeznek,
Termékeny völgyek gyümölcsöt teremnek.
Mindmegannyi szépség,ami gyönyörködtet,
Oh Isten, én nagyon szeretem e földet.

□ □ □ □

AZ ERDŐMÉRNÖKI FŐISKOLA MÜKÖDÉSE VANCOUVERBEN.

A soproni történet utólsó közleménye. /6./

Roller Kálmán

Főiskolánk 1957 szeptemberétől 1961 májusáig müködött Vancouverben,mint a British Columbia-i Egyetem /továbbiakban UBC/ Erdészeti Karának Soproni Osztálya /Sopron Division/.Ez a besorolás nem jelentett függőséget a UBC Erdészeti Karától.Pénzügyi,adminisztrációs és oktatási ügyeinket magunk kezeltük,teljes önállósággal belátásunk szerint a dékáni hivatalunk és a kari tanács irányitása mellett. Kiadásainkat nagyrészt a British Columbiai faipari vállalatok adományaiból fedeztük,melyet a vállalatok a UBC számvevőségének fizettek be. A fenntartásunkhoz hiányzó összeget,ha egyáltalán volt,a UBC egészitette ki.

A UBC keretén belül két csucsbizottság müködött, ügyeink felsőbb fokon való intézésére. Az egyik,a pénzügyi bizottság megállapitotta a diákoknak kiutalható kölcsönök összegét a UBC pénztárából,meghatározta az évről évre csökkenő tanerők létszámát a tanulmányi bizottság javaslata alapján, jóváhagyta az általunk beterjesztett évi ügymeneti költségvetést és a tanárok fizetését. A pénzügyi bizottság elnöke Dean J.J.Deutch volt,akiről korábban már megemlékeztem, majd távozása után Dean E.D.MacPhee, a kereskedelmi osztály vezetője vette át tisztét.- A másik,a tanulmányi bizottság,Dean G.S.Allen elnöklete alatt müködött.Tagjai voltak az érdekelt tanszékek és karok kiküldöttjei.Ez a bizottság foglalkozott a kiadandó diploma értékelésével és a tanmenet évről-évre való fejlesztésével, hozzáigazitva azt a kanadai viszonyokhoz. Ugyancsak ez a bizottság javasolta tanárainkat oktatási,kutatási és faipari állásokra,meghallgatva az angolt tanitó UBC nyelvtanárok véleményét nyelvtudásunkról és tekintetbevéve az oktatott tantárgyak alkalmazhatóságát az erdészet különböző ágában.Javaslatot tett továbbá a Victoria-i kormány törvényhozásának a Soroni Diploma elismerésére és egyenértéküségének elfogadására a UBC által adott BSF diplomával /degree/.

A Soproni Erdőmérnöki Oklevél felcserélése BSF degreevel érthetően sokakban, tanárokban és diákokban egyaránt,csalódást váltott ki.A javaslat könnyebb megérthetősége végett ezért kivánatosnak tartom visszapillantani annak hátterére figyelembe véve a UBC Erdészeti Karának történelmi kialakulását.

Az erdészeti egyetemi oktatás 1922.-ben kezdődött meg a UBC-n az általános mérnöki karon belül,Faculty of Applied Science. A UBC az 1939.-ik tanévig erdőmérnöki diplomát adott ki hallgatóinak. Ettől kezdve egy uj tanmenetet vezettek be a mérnöki tagozaton,az erdőgazdasági egyéb ismeretek tanitására,aminek eredményeként a BASc-t felcserélték BSF diplomával. 1950.-ben uj,önálló Erdészeti Kart szerveztek és kétféle diplomát adtak. A Mérnöki Fakultás a mérnöki jellegü oktatást folytatta azok számára,akik a faipar müszaki ágában kivántak ismereteket szerezni, főleg a papir és lemez gyártás terén. Ezek a végzettek erdőmérnöki oklevelet szereztek.Az önálló Erdészeti Kar tanmenete viszont magába foglalta az erdőgazdálkodás biológiai és fatermelési ismereteit,és hallgatóinak BSF diplómát adott.1962.-ben

a mérnöki tagozat megszünt és azóta a müszaki tárgyakat is az önálló Erdészeti Kar tanmenetében adják elő.

A fentiek figyelembe vételével megérthető jobban,hogy miért nem javasolta a UBC tanulmányi bizottsága hallgatóink számára a BASc /mérnöki/ diploma megadását a Sopron Division keretében. Az önálló erdészeti kar nem kivánt bennünket az általa képzett erdészek felé emelni,ami hátrányos helyzetbe hozta volna a UBC kanadai karán végzetteket a soproni végzettekkel szemben.másrészről a Mérnöki Kar nem volt hajlandó adoptálni Karunkat,miután tanmenetünk felerészben biológiai természetü volt,ami nem volt beleilleszthető a müszaki kar általános tantervébe.

A mérnöki diplománk el nem ismerése annál is inkább fájónak bizonyult,mert annak,aki a British Columbiai Mérnöki Kamarába be akart jutni,hogy jobb állást és megfelelőbb beosztást biztositson magának,négy müszaki tárgyból külömbözeti vizsgát kellett tennie. 1962.-ben,a Müszaki Karok Dékánja, David M. Myers,mérnöki tantárgyaink alapos áttanulmányozása után javasolta a Mérnöki Kamarának két müszaki tárgyból a vizsga elengedését a soproni diplomások számára. A Kamara erdész előadója,Dr.Robert W. Wellwood elutasitatta a javaslatot azzal,hogy a soproni pályázók jórészének első vizsgái a két elengedendő tárgyból sikertelenek voltak,ami a nem elégséges müszaki előtanulmányokra enged következtetni.

Azóta természetesen a pályázók átküzdötték magukat a nehézségeken,amiket nem annyira a müszaki felkészültség hiánya,mint inkább a kezdeti nyelvi nehézségek idéztek elő.

□ □ □ □

Tanmenetünk kialakitásánál nehány uj szempontot kellett figyelembe vennünk. - Magyarország kis százaléku erdősültségével és a részletekbe menő belterjes erdőgazdálkodási módszereivel szemben itt más viszonyokat találtunk. Kanada nagyrészben erdősült és az erdőgazdálkodás külterjes.A fahozam nagyon jelentős szerepet játszik Kanada gazdasági életében.Emellett,minden külterjesség dacára a kanadai erdőkben,majdnem minden emberi tevékenységnek helye van.Ezeket a tevékenységeket szükséges összeegyeztetni egymással és az erdőadta lehetőségekkel /multiple use /.A fatermékek jelentős része kémiai feldolgozás utján kerül a piacra - papir pép,valamint ragasztott és faforgács lemezek formájában. Az őstermelés nivójában kihasznált erdők nem teszik lehetővé a klasszikus európai erdőmüvelés alkalmazhatóságát, ehelyett a tüzvédelem,és erdővédelem kap nagyobb szerepet az erdőgazdálkodásban. A hatalmas vágásterületek nagytömegü fakészletét óriási gépekkel termelik ki és közelitik,ugyanakkor telepitési munkákra a legkezdetlegesebb eszközöket használják.

A fentebbi nehány kitétel csak nagy általánosságban jelzi a változást,amikbe otthoni viszonyainkból belekerültünk és amire nem voltunk kellőképpen felkészülve. Igy uj tanmenetünk kialakitásánál azt az elvet követtük, hogy hallgatóinkat bevezessük egy általános szakmai jártasságba,amivel majd el tudják látni első szakmai állásukat. Ezekre az ismeretekre reá tudják építeni a gyakorlatban felszedett tudásukat,esetleg tovább tanulnak majd egy szakositott képzettség elnyeréséért,mely mindkét esetben képessé fogja tenni őket egy magasabb erdész hivatás ellátására.Az első két évben

az Észak Amerikai erdőgazdasági ismereteket,Koller Pál erdőmérnök meghivott egyetemi tanárként adta elő. Két évtizedes amerikai tapasztalatokkal gazdagon felbecsülhetetlen tanácsadója volt tanároknak és diákoknak egyaránt. Élettörténetét és szakmai müködését egy korábbi KAPOCS-ban ismertettük. Távozása után 1959-ben,a kanadai erdőgazdasági ismereteket és a tüzvédelmet UBC tanárok előadásából tanulták meg a már angolul jól beszélő hallgatóink.

Amint az elmult tiz évi tapasztalat mutatja,végzett hallgatóink megfeleltek várakozásunknak és a jó alapok birtokában,jórészük magas szakképzettséggel és szaktudással rendelkezik, ami alkalmassá teszi őket felelős tanári,kutatói és ipari állások betöltésére. Számos szakmai közleményt olvashatunk tőlük a szaklapokban; és szinte nincsen az erdész szakmának olyan területe Kanadában,ahol egy-egy volt soproni diák ne venne részt, mint valamelyik Észak Amerikai vagy Kanadai erdészeti szervezet képviselője.

Öt év alatt 140 hallgató végzett az alábbi évi elosztásban: 1958.-ban 28, 1959.-ben két évfolyam 37 és 32, majd 1960.-ban 20 és 1961.-ben 23. BSF diplomájukat mindenütt elfogadják angol nyelvterületen,melyen magyarul van a megjegyzés: Egyenlő a Soproni Erdőmérnöki Oklevéllel.

□ □ □

Életünk öt esztendeje Vancouverben bővelkedett eseményekben.Résztvettünk társadalmi,politikai és kulturális megmozdulásokban.Szereplésünket sokszor Kanada szerte tárgyalták az ujságok, nehányszáz kivágást őrzök irattáramban, és létezésünket észrevették szakkörökben is az egész Észak Amerikai kontinensen. Mindenütt voltak barátaink és természetesen ellenségeink is,akikre az emlékezés hol jót,hol rosszat idéz fel számunkra az elmult esztendők távlatából.

Nagyon hosszu lenne részletesen számot adni mindarról, ami történt és ezért csak néhány eseményt sorolok fel az alábbiakban,melyek jelentősek voltak életünkben és Kanada sajtója is széleskörüen foglalkozott velük.

Az 1958.-év májusában került sor az első diplomásaink felavatására. A National Press hirközlése alapján, ilyen cimek alatt irtak erről az ujságok: Additional color for UBC as Hungarians celebrate,vagy F r e e H u n g a r i a n C o l o r s a t U B C g r a d u a t i o n, vagy C e r e m o n i e s t o g e t m u c h m o r e c o l o r stb. Egyike volt ez a legboldogabb napunknak Kanadában és a kis nemzetiszinü pertlik a gradualók kámzsáján sokkal többet jelentettek nekünk, mint uj szineket a UBC szabadkőmüves stilusu ceremóniáin. Jelentették ujraéledésünket az elnyomott bizonytalanságból és erőnk kiteljesedését,mellyel áttörtük az első nehézségek páncélfalát és elértük azt,amit még soha senkinek nem sikerült az egyetemek történetében - érvényes diplomát adattunk hallgatóinknak egy idegen nyelvü egyetemen,- méghozzá soviniszta angol egyetemen,- egy kis nép anyanyelvén való szakképzés után. Ez az örömünk 1961.ig minden évben megujult bennünk és megerősitett a továbbiakra.

Elkerülhetetlen, hogy derüre ne boru következzék.Igy néha reánk is ránk szakadtak a csalódás napjai. Ez következett be, amikor a liberalis kormány megbukott és helyüket a konzervativok vették át,akik nem voltak hajlandók a liberálisok által kilátásba

helyezett segitséget főiskolánknak megadni.Ez a segitség egy bizonyos összegü kormány támogatást jelentett volna arra az esetre,ha más forrásból nem tudtunk volna fenntartásunkhoz pénzt szerezni. -

A fürge képzeletü baloldali CCF képviselők,közöttük Bert Herridge,Nyugat Kootenayból, azonmód tudni vélték, hogy a soproni hallgatók ingyen tanulnak az egyetemen. Ugyanakkor, mondotta,- a kanadai fiatalok százai nem képesek pénzhiány miatt tanulmányaikat befejezni.Követelte a kormánytól, hogy szünjön meg a lelkesedés irántunk és egyben a tulzásba vitt megsegitésünk is. Szerencsére a B.C. faipara nem volt ezen a véleményen és hamarosan összeadták a szükséges összeget ügyeink zavartalan menetének biztositására.Hála érte J.J.Deutchnek,aki ügyesen beszervezte a közadakozásba a faipar irányitóit.A legjobb barátunk egyike Leon Koerner volt, többszörös miliomos fatermelő,magyar rokonsággal a családfában,aki sokszor megsegitett bennünket,amikor szükségben voltunk.- Hogy a UBC mennyi pénzt gyüjtött és könyvelt számlánkon,azt sohasem sikerült megtudni, bizonyára nem kevesebbet,mint amennyire szükség volt fenntartásunkhoz. Eltávozásom után a UBC.-ről értesitettek,hogy még 200 dollár maradék van a soproni rovaton,amit soproni alapitványként kértem elkönyvelni.

A UBC ifjusága müködésünket a Campuson általában közömbösen szemlélte. A többség egyszerüen nem értett meg bennünket. Nem ismerték az életnek azt a részét,aminek az eseményei abban az időben még reánk is jobban hatottak. Például tiltakozásunk az Egyesült Nemzetek Tanácsánál a magyar fiatalok Sibériába való hurcolása és halálra itélése ellen, valamint Hruschow amerikai lelkes fogadtatásának helytelenitése vagy az évenként megujuló Október 23.-i felvonulásunk a Campuson - nem talált sem megértésre,sem követésre. Négy kivonulásunk alkalmával a hősi emlékmühöz egyszer sem láttam,hogy diák vagy tanár csatlakozott volna hozzánk,vagy kifejezték volna együttérzésüket azáltal,hogy megjelentek volna az ut mellett,amerre elhaladtunk. A Campus ürességét bizonyitja az alábbi kép is,ami az 1960 Október 23.i kivonulásunk alkalmával készült.

Az 1958.-ban végzett évfolyam a Sopron Division irodája előtt.

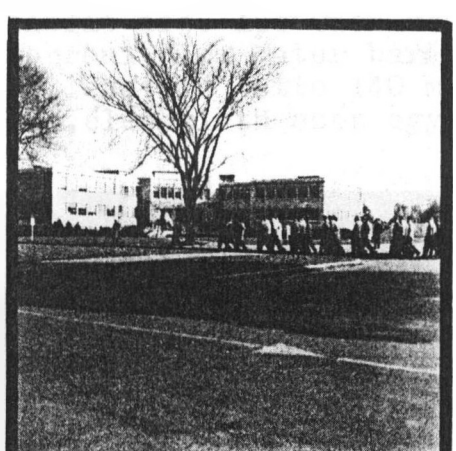

1960 Október 23.
UBC Campuson

Persze voltak,akik csipkelődtek bennünket nem éppen a legbarátságosabb hangnemben és kifogásolták az időnként feltörő nemzeti lelkesedésünket. R.E.Armitage és G.S.Onstad, két baloldali vezér, a UBYSSEY /Egyetemi Ujság/ hasábjain igy irnak októberi felvonulásunkról: We are mildly amused by the grand hurrahs of a group of heros who are in the country today as a result of the impetuosity of an emotional minister of immigration.- The practical consequences of such ballyhoo are that it obscures the credentials and justifies the existance of these professional patriots in our midst. - Ezekhez a sorokhoz nem kell kommentár,még akkor sem,ha nehezen magyarázható csendes és fegyelmezett kivonulásunk ballyhoo-nak. - Egy bizonyos, hogy nem mindenki volt barátunk a Campuson,amint azt a Maclean's Magazin meg is állapitja egy irónikus cikkében,hasonló értelmü hősöknek nevezve bennünket,akik fennhordják az orrukat és nem hajlandók elvegyülni a kanadai diákokkal.

Örömnapjaink közé tartozott Főiskolánk 150 éves évfordulójának megünneplése. Barátaink és vendégeink szép számmal jelentek meg a nivós ünnepélyünkön a Brook Hall-ban. Számtalan intézmény és ipari szervezet képviselője jött össze vidékről is és a városból is. Európa, Amerika és Kanada sok részéből kaptunk üdvözlő táviratot és köszöntő sorokat,mint a selmeci főiskola letéteményesei. - Az évforduló emlékére egy diszesen nyomtatott könyvecskét adtunk ki a Koerner alapitvány pénzügyi támogatásával /néhány példány még kapható nálam/, melyben leirtuk a Főiskola 150 éves történetét,a magyarországi erdőgazdasági viszonyokat és tiz, világ viszonylatban is ismert erdész szakember véleményét az erdészeti szakoktatás fejlődéséről.

Az évenként megujuló valéta bálok társadalmi eseménnyé váltak Vancouverben és azóta is megrendezik minden esztendőben. Ilyenkor a soproni hangulat varázsa mindég átmelegitette a sziveket és mindég ugy éreztük,hogy egy darab Magyarország vagyunk. Azt hiszem ez az est hiányzik mindannyiunk életéből legjobban,akik távol szakadtunk Vancouvertől és a barátoktól,akikkel egybekovácsolt a sors mostohasága szorongattatásunk idején.

Legutólsó hivatalos szereplésünk Főiskolánk záróünnepélye volt az International Houseban. A ház belső falára a mellékelt képen látható emlék táblát helyeztük el. A táblát ifj. Apt Ödön készitette és ki akarta fejezni vele a UBC és a Soproni Alma Mater baráti kézfogását,egyben a UBC segitségét,mellyel lehetővé tette 140 magyar erdésznek a tanulását ezen a virágdiszes,élénkéletü szép egyetemen.

1959.-ben végzett évfolyam /Gratzer évf./

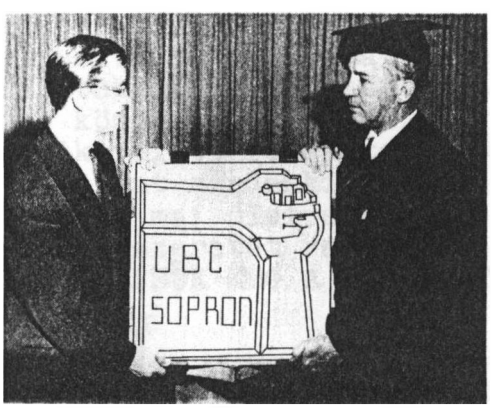

Apt Kamil utólsó Ifjusági Köri Elnök és Dean G.Andrew.

A szerző utószava....

Nyolc esztendő telt el,amióta bezárult a Soproni Főiskola kapuja Vancouverben. Ez az idő elég lenne arra,hogy utólagosan megitéljük tetteink értékét. Az itélet hozatal joga azonban nem a mi kezünkben van. Alma Materünk Sopronban lesz hivatva beszélni erről egyszer,ha majd feloldódnak az erőszak által ma még megkötött gondolatok és olyanok kezébe kerül az erdész nemzedékek nevelése,akik nemcsak tudásban, de becsületben is méltók a selmeci és soproni hagyományokhoz.

Mi volt tanárok,akik magunkra vettük a súlyos felelősséget diákjaink tanitásában és összetartásában idegen földön,ugy érzem mindent megtettünk,ami tőlünk elvárható volt és erőnkből kitellett. Vállaltuk a jövő bizonytalanságát egy már otthon kialakitott existencia elvesztése árán is, vállaltuk családjaink megpróbáltatását az állástalanságok és reménytelenségek idején, vállaltuk a hivatalsegédi állást, pincérkedést és laboránskodást, hogy fenntartsuk életlehetőségeinket, és vállaltuk a személyi lekicsinylést,mellőzést és indokolatlan hivatali elnyomást, mint az emigraciós sors természetes velejáróját, hogy teljesithessük kötelességünket az ifjuság felé. És miután teljesitettük,nem mondhatjuk,hogy bármit is hiába tettünk.- Amikor 1967.-ben a Soproni bálon hat év után ujra találkoztam az ifjusággal,ugy éreztem mindenért kárpótolva vagyunk.Csak néhány szó volt,amit kivel-kivel válthattam,hiszen az idő rövid volt hosszabb beszélgetésre.De ez a nehány szó megnyugtató képet adott fiataljaink mai helyzetéről.Nagy többségük jó anyagi helyzetben van, családot alapitottak, szorosan ápolják az otthoni kapcsolatokat és lelkesen érdeklődnek szakmájuk problémái iránt.

A technika gyorsiramu fejlődése közel hozta elvesztettnek vélt hazánkat mindannyiunkhoz és a vasfüggönyön kivül semmi sem választ el bennünket otthoni szeretteinktől. Eljövetelünk otthonról nem több,mint egy tanulmányut. Ez a tanulmányut sikeres volt,sikeresebb,mint azoké,akiket kényszermunkára vittek kelet felé. A soproniak - diákok és tanárok - tényezői lettek az erdészeti tudományok fejlesztésének az amerikai kontinensen.Történetük utmutató példa arra, hogyan lehet elérni a leghihetetlenebb célkitüzéseket is akarattal,egymás megbecsülésével,szakmai lelkesedéssel és a hagyományokhoz való ragaszkodással.

Ezt az alkalmat ragadom meg arra,hogy köszönetemet nyilvánitsam volt tanártársaimnak és diákjaimnak,akik maradéktalanul segitettek a reám háruló feladatok teljesitésében.Hálámat fejezem ki azoknak is,akik biráltak,mert a birálatokkal is segitettek a helyes ut megtalálásához.Az igazság keresése közben lehetetlen,hogy meg ne bántsunk valakit, de vannak dolgok,amik felett fünek kell nőnie . . . . . amit el kell felejteni. Zárószavaimat mindenkinek küldöm,aki ezt a kis történetet olvassa és részese a mai élet sokszor elvadult küzdelmeinek,amikor oly kevesen járnak a szeretet ragyogó csucsain: GYÜLÖLTESSÜK MEG A GYÜLÖLETET ÉS SZERETTESSÜK MEG A SZERETETET.

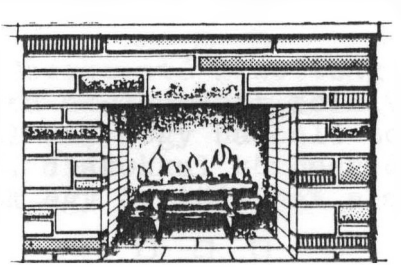

Dr. George S. Allen

1912 - 1968

Amikor 1956 novemberében a hazátlan soproni csoport jövője kilátástalanná vált,amikor a feloszlás,a"ki-ki magának" réme fenyegetett bennünket,akkor jelent meg közöttünk először Dr.George Samuel Allen Ausztriában a U.B.C.képviseletében.

Amikor a kanadaiak ügyünk iránt való lelkesedése lelohadt,amikor megszüntünk szenzáció lenni,Dr.Allen azon kevesek közé tartozott,akik lankadatlanul támogattak bennünket,teljesen átérezve a felelősséget sorsunkért,jövőnkért. Hogy a U.B.C. Faculty of Forestry Sopron Division elérhette célját,U.B.C. diplomát adhatott diákjainak,elindithatta őket a megélhetés,az érvényesülés utján,oroszlánrészben Dean Allennek köszönhető. Ez a feladat nehéz volt,és meg kell vallanunk,nem sokszor könnyitettük meg számára.

Amikor Dean Allen megvált a U.B.C.-tól,a Sopron Division munkája már végéhez közeledett,a kapcsolat azonban nem szakadt meg közte és közöttünk. Szeretettel vártuk a tizéves évforduló báljára diszvendégként.Betegsége miatt nem jöhetett közénk,második szivrohamból lábadozott. Mult az idő és egyszer csak halálhire feketedett előttünk az ujság lapjain. Megölte a szive, a"rossz szive", amely hozzánk mindég csak jó volt.

Pártfogónkat,segitőnket vesztettük benne mindnyájan.Akiknek megadatott,hogy közelebbről megismerjék,többet vesztettek: tetőtől talpig becsületes,melegszivü embert,igazi tanitót, önzetlen barátot.

Érdeklődése sorsunk iránt sohasem szünt meg.Sikereink örömmel és büszkeséggel töltötték el.Legnagyobb jutalmaként azzal büszkélkedett,hogy munkánkkal,uj hazánk szolgálatával méltókká váltunk bizalmára.

A Soproni Öregdiákok részéről kezdeményezés indult,hogy nevéről elnevezett ösztöndijjal állitsunk emléket Dr. Allennek. Reméljük,sikerülni fog,de akárhogy is lesz,tartsuk meg, őrizzük szivünkben hálás kegyelettel Dean Allen emlékét.

Medveczky Lajos

□ □ □

A Szerkesztő Bizottság Közli:"A Dr.Allen Memorial Scholarship beinditására szétküldött felhivásra beérkezett első válaszokból az a kép alakul ki, hogy hasonló további lelkesedés lehetővé tenné,hogy nem a U.B.C. diákokkal közösen,de saját erőnkből,mint "SOPRONIAK" képesek leszünk egy ösztöndijat alapitani boldogult Dean Allen emlékére."

□ □ □

B Á L I B E S Z Á M O L Ó K.

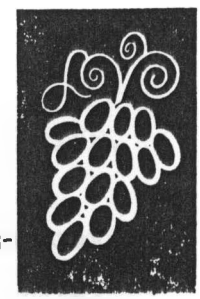

Pászner Laci irja Vancouverből:

Október 12.-én ismét megrendezésre került az immáron hagyományossá vált,Soproni Erdőmérnöki Kar és hallgatóinak évi találkozóját szimbolizáló "Soproni Bál".Szinhelye ezúttal is a Vancouver-i "Flame Supper Club" helyisége volt, ahol a Bruno Dalla Porta zenekar kellemes zenéje és az importált jó magyar borok mellett ismét felujultak a régi barátságok és megbeszélésre került a volt tanárok és hallgatók sikeres müködése,ezenkivül szakmai és egyéb problémák. Összesen 275 vendég vett részt a bálon, beleértve a U.B.C. Erdészeti Karát képviselő nehány tanárt és más Karon kivüli meghivott vendéget is.

A megnyitó beszédet Dr.Sziklai Oszkár,U.B.C.associate professor mondotta,aki kihasználva a kinálkozó alkalmat,néhány a Kar,de főként a volt hallgatókra vonatkozó adatot ismertetett.Többek között emlitést tett a még nőtlen hallgatók számáról és az uj soproni nemzedék szaporodási statisztikájáról Kanadában. Kiemelten emlékezett meg az év folyamán Vancouver-ben elhunyt Pap Ferenc földméréstani professzorról, majd az elhunyt Dr.George S. Allenről,aki mindég a legmesszebbmenőkig támogatta a Sopron Division munkáját Vancouver-i müködése alatt.

A jövő évi találkozás reményében Sziklai mindenkinek "jó mulatást" kivánt,majd felkérte Dr.Kozák Antalt,U.B.C. assistant professort,a bál elnökét,az 1968.-évi bál megnyitására.

A bál,mint rendesen,hála a rendezőség,de különösen Szanyi Laci fáradhatatlan munkásságának,-zökkenésmentesen,egy inkább utószakestélyre emlékeztető magyarnóta énekléssel,hajnali három óra tájban, in ad hoc jó hangulatban ért véget.

□ □ □ □ □

Kenediné,Király Ilonka irja Torontóból:

Kedves vancouveri Barátaink!

Ez évben először mi is megtartottuk a Soproni Öregdiákok vacsorával egybekötött bálját itt Torontóban. Több,mint 200-an voltunk együtt,volt geodéták,bányászok,erdészek,rokonok és barátok. A társaság egy része rendszeresen összejött eddig is,pick-nick-eken, Szilvesztereken,esküvőkön,de sokan évek óta nem láttuk egymást.

Megeresztettünk Felétek egy-két Tóbiást is.Nem hallatszott el odáig?

A hangulat igen jó volt.Amig a zenészek pihenőt tartottak,mi soproni nótákat énekeltünk. Hajnalig ment a tánc, és a társaság olyan jól érezte magát,hogy közszavazatra ezt jövőre is megismételjük.Ha valamelyikötök erre járna jövő év novemberében,tárt karokkal várjuk.

Boldog Új Esztendőt kivánunk Mindenkinek.

Jó szerencsét! Üdv az erdésznek !

A Torontói Soproniak.

S Z Ü L E T É S E K . . .

JULIUS: Ping Ferenc és Margaret második gyermeke: CATHERINE, HELEN, Glenwoodban,Washington,USA.

Veres Gábor és Janet második gyermeke: ANNA,Vancouver,B.C.

OKTÓBER:Jancsik Károly és Isabella első gyermeke: KRISZTINA, FLÓRA, Powell River,B.C.

NOVEMBER: Marko Imre és Margit harmadik gyermeke:BRIGITTA, KRISZTINA, Eugene,Oregon,USA

Csapó Imre és Luise első gyermeke: SOPHIA,Vancouver,B.C.

□ □ □ □

Amint a Kapocs értesült, már legalább egy tucat soproni unoka is született az Amerikai Kontinensen. A nagyszülőknek és a fiatal szülőknek szivből gratulálunk.

Örömmel adnánk helyet az unokák születési adatainak a közlésére is a Kapocsban,hogy figyelemmel kisérhessük a harmadik soproni nemzedék felcseperedését idekint.Kérjük a nagyszülőket,szíveskedjenek megküldeni az adatokat.

□ □ □ □

PÉNZTÁRI BESZÁMOLÓ AZ 1968.-as ÉVRŐL.

Áthozat 1967.-ről	$	257.31
Tagdijakból és bank kamatból befolyt összeg 1968.-ban / A 140 végzett hallgatóból és a 26 Kari tagból összesen 52-en fizettek tagdijat/	$	269.90
A Soproni Bál bevételéből kapott hozzájárulás 1968.-ban	$	35.00
ÖSSZES BEVÉTEL 1968. évben	$	562.21
Kiadások a KAPOCS három számának nyomtatására,szétküldésére,boritólapok nyomására stb.	$	278.00
EGYENLEG AZ 1968.-ik ÉV VÉGÉN	$	284.21

Felkérem az EGYESÜLET tagjait szíveskedjenek a hátrálékos,valamint az 1969.évi tagdijakat bank vagy postai pénzutalványon SOPRON ALUMNI cimére kiállitva nekem megküldeni.

Takács József,pénztáros
1329 West 21st,North Vancouver,B.C.

□ □ □ □

KÖSZÖNETNYILVÁNITÁS:

"Kislányaim és magam nevében hálával gondolunk mindazokra,akik egy évvel ezelőtt szerencsétlenül járt Mártát utólsó utjára elkisérték,vagy részvétüket nyilvánitották.Külön köszönetet kell mondanunk a KAPOCS szerkesztőségének,meleghangú megemlékezéséért."

KOVÁTS MIKLÓS,KLÁRA ÉS NORA.

S O P R O N V I G Y O R A .

SZABÓ UR MEG A PROMENCLI . . . . . .

Mindenki emlékszik még Szabó bácsira, C i n k e hivatalsegédjére,aki jellegezetes alakja volt főiskolánknak,sietős lépteivel és állandó üzleti ügyködéseivel.Hosszú szolgálata alatt nemzedékről nemzedékre,egyformának ismerték tanárok és diákok.Ha jó "gillette" pengét akartál venni Sopronban, Szabó bácsi volt a hires svéd SWING penge forrása,különösen a második világháboru után,amikor kaszakővel fenték a magyar borotvapengét.

Szabó bácsi pályafutása Modrovich tanár úr korában ivelt a legmagasabbra,amikoris "fejedelmi többesben" nyilvánitotta a tanszék véleményét egyes diákok előmeneteléről.Bizonyosan gyakrabban sepregetett a tanári szobákban akkor és hallgatta,amint a nyilt beszédü Modro tanársegédeivel megtárgyalta,hogy ki hogyan viszonyult a tárgyhoz a tanszéki gyakorlatokon.

Időközben,egy kis kitérővel Kövesi Antal tanár urat is szolgálta,aki bányász volt ugyan,de mechanikát tanitott az erdészeknek egyidőben.Tóni bácsi,ez volt a bece neve a tanár úrnak,kissé sejpitve beszélt és mondanivalóját sok nyájas szóval tarkitotta,még akkor is,amikor "kirugta" a diákokat. - Az alábbi kis történet Tóni bácsról és Szabó urról szól.Lehet,hogy nem egészen úgy volt,ahogyan most leirom,de én mindenesetre igy hallottam.

Tóni bácsi nagyon takarékos ember volt,igazi skót jellem,-/a skótok egyéb tulajdonságait csak ujabban deritettük fel, amióta Kanadában élünk/.A szájhagyomány ugy adta tovább,hogy Tóni bácsi nyáron is kalocsniban járt,hogy ne kopjon a cipője talpa.A kalocsnikat viszont használtan vásárolta a Várkerület-végi ócska piacon.Ezenkivül nagyon szerette a promencli cukrot,ami sokáig olvadt a szájában és a legolcsóbb volt Kész Paulánál a sarki üzletben,a Frankenburg úton.

Egy szép napon Tóni bácsi magához intette a véletlenül éppen ott őgyelgő Szabót és igy szólt hozzá: Kedves Szabó ur kérem,/akkor még a hivatalsegédek is urak voltak/,legyen olyan szives hozzon nekem 10 deka promenclit Kész Paulától.Nézze kérem,én adok magának egy minta cukrot,nehogy összecserélje valami drágával."Szabó vigan elvitorlázott az új megbizatással,mely lehetőséget adott neki egy kicsit körülnézni a környéki kereskedelmi életben.Utközben azonban, a minta cukrot szépen elszopogatta és mire Paulához ért,nem tudta azt ott megmutatni.Szerencsére Paula jó emlékező tehetsége átsegitette őt a bajon,mert Paula jól emlékezett a promenclire,amit Tóni bácsi immár húsz kerek esztendeje ott vásárolt.

Tóni bácsi már az ajtóban várta Szabót,mivel éppen coffee break volt a tanszéken.Szabó rendben átadta a 10 deka cukrót egy zsacskóban,hogy hiánytalanul-e arról a szájhagyomány nem szól, és mint aki jól végezte dolgát,igyekezett tovább-állni.- Nem ugy azonban Tóni bácsi,aki odaszólt Szabónak: Drága jó Szabó úr kérem, visszakaphatnám a minta cukrot is ?!Szabó kicsit meglepődött,de a nála megszokott üzleti találékonysággal hamar feltalálta magát és azt felelte:A minta cukrot a zsaku aljába tettem méltóságos uram,biztosan megtalálja majd,mire az aljára ér !

A kedves jó Kövesi tanár ur azóta elköltözött az élők sorából,sok anekdótát hagyva hátra magáról a diákok nyelvén.Hogy "Szabó úr" miként jön ki a demokráciával,azt nem tudjuk,mindenesetre még nem lett tanszékvezető,amit egyébként nem csodálnék,figyelembevéve Szabó bácsi élelmességét és az 1956-utáni főiskolai személyi cseréket.

□ □ □ □ □

M A R K Ó

K R I S T Ó F

A S Z Á Z A D I K .

MARKÓ KRISTÓF IMRE, Markó Imre és Lind Gitta második fia, 1966 augusztus 2.-án 22 óra 22 perckor született Eugene-ban,Oregon,Egyesült Államok. Sulya 7 lb.és 1 oz. volt születésekor,jelenleg 28 lbs. és 35.5 inch magas.Kristóf szép,szőke,kékszemü kisfiu.Bece neve: Chris;kedvenc étele a birka-gulyás,meg a paprikás csirke galuskával. Szokásait jórészt Marci bátyjától lesi el.Szereti a "nyuszi fübe ül" játékot,a labdát és a rajzolást.

Kristófka imádkozni csak magyarul tud,de a mindennapi beszédben összekeveri az angolt a magyarral.Igy történt meg,hogy a Mikulást Christmas bácsinak nevezte.

Kristóf édesapja Imre,1960-ban végzett és 1961-ben vette nőül Gittát.Gitta soproni eredetü,Fraunhoffer Kristófnak az unokahuga.Kristóf adjunktus volt a fizika tanszékünkön és jelenleg Clevelandban él. Imre és Gitta esküvője Clevelandban volt, ahol Imre állást keresett abban az időben.Jelenleg Eugene-ben élnek és Imre a szomszéd városkában,Springfield-ben dolgozik,mint kulturmérnök, a várostervező osztályon.

Kristóf bátyja Marci 1963-ban,huga Brigitta 1968-ban született.

□ □ □ □ □ □ □

Egyesületünk a SZÁZADIKNAK született soproni gyermeket jelképként köszönti és ünnepli a legifjabb nemzedékünkre való emlékezéssel.Ezzel is ki szeretnénk fejezni,hogy mindenkit,akinek a soproni Főiskolához bármi köze van vagy volt,a nagy családhoz tartozónak véli. Ma még mieink ezek a gyerekek és magunkat látjuk bennük. Mindannyiunknak boldog percei azok,amikor rátalálunk saját ifjuságunkra,amit az óra mutatói elketyegtek.Boldogok vagyunk, amikor kis gyermekeinkkel,unokáinkkal végigjárhatjuk gyermekkorunk álomszerü tájait és betakarjuk lelkünket a mult szines lombjaival. Amikor Kristófot és rajta keresztül a többi kis erdészcsemetét is köszöntjük,érzéseink és gondolataink kifejezésére Mécs László egyik versének nehány versszakát idézzük:

Családi szentély templomában ülsz,
az ártatlanság tiszta trónusán
s aranyként szórod mosolyodat, G Y E R M E K !

Kint dul a harc kenyérért,hatalomért,
zavaros árvizek futnak el ablakod alatt,
az Élet pajkos kamasz-kezével
trágár ábrákat rajzol a falakra:
te nem tudsz róla semmit.

Apád,anyád a küszöbön lemossa
az izzadságot és a vért kezéről
s ugy hozza néked az árvizekből kifogott virágot
s a kiverekedett kenyeret,kalácsot,
mint hogyha ugy nőtt volna kint a templomkertben....

. . . . . .

Lábunk fekete,zagyva vizben gázol,
ülj a nyakamba,lábod tiszta még,
a szived tiszta még . . . valami kis szigetre
ha átvinnélek téged és a többit is,
a Lacikat, Csabákat,Bözsikéket,
átmentenélek,hátha uj világ nő
meg nem fertőzött,tiszta szivetekből...
- Az ó világot hordja el az árviz...

□ □

MINDENKINEK NAGYON BOLDOG UJ ESZTENDŐT KIVÁNUNK

IV.évf. 2.szám, 1968 december. Szerkesztő: Takács József,em.
1329 West 21 St. North Vancouver,B.C.,Canada.